

EEN LEGE BRUG

Van Dirk Bracke verschenen bij Davidsfonds Infodok:

Steen (12+)

Een vlieg op de muur (12+)

Blauw is bitter (12+)

Vuurmeisje (13+)

Een lege brug (14+)

Het uur nul (14+)

Stille lippen (14+)

Straks doet het geen pijn meer (14+)

Als de olifanten vechten (14+)

Zij en haar (14+)

Henna op je huid (14+)

Black (14+)

Over tijd (14+)

Back (14+)

Papier (14+)

3x Bracke (omnibus)

Bracke for girls (omnibus)

Catwalk (14+)

Hotel Aphrodite (14+)

Rollercoaster (14+)

Under construction (14+)

De bruid (14+)

De martelaar (14+)

Hashtag (14+)

Florica (14+)

Een lege brug

DIRK BRACKE

 DAVIDSFONDS
INFODOK

*Graag wil ik Marijke De Gæyse, Hans Hellemans
en last but not least Ingrid Huysmans danken.
Zonder hun hulp was het me nooit gelukt
dit boek te schrijven.*

Bracke, Dirk
Een lege brug

Originele uitgave © 1997
Herwerkte editie © 2019 Infodok / Standaard Uitgeverij nv, Rijnkaai 100/A11,
B-2000 Antwerpen en Dirk Bracke
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds. 'Infodok' is het geregistreerde merk van
Davidsfonds vzw, met maatschappelijke zetel te 3000 Leuven, Quinten Metsysplein 12.
www.standaarduitgeverij.be

Coverbeeld: © Thinkstock
Vormgeving cover: Quod. voor de vorm
Vormgeving binnenwerk: Sin Aerts
Trefwoorden: autismespectrumstoornis, verliefdheid

D/2019/0034/13
ISBN 978 90 5908 950 1
NUR 284

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De trein, die om 16.21 uit het Sint-Pietersstation vertrok, scheurde de stilte kapot. Secondenlang dreunde het gedaver tussen de achtergevels van de verpauperde wijk. Toen verdween het lawaai, even vlug als het gekomen was. Het was weer stil.

Siem richtte zich hijgend op. Zijn rollerblades gleden bijna geruisloos verder over de smalle asfaltweg.

Hij wierp een blik op zijn horloge. 16.26.

‘Shit! Ik kom te laat! Stom van me om niet een kwartiertje vroeger uit het Zuid te vertrekken. Marijke zal woest zijn’, sakkerde hij. ‘Eigenlijk is het de schuld van Rachid. Die stinkerd wou niet ophouden met skeeleren. Met mijn blades, welteverstaan. Die gingen een stuk lekkerder dan die goedkope rommel van hem.’

Rachid was zijn beste vriend, maar toen Siem hem zag wegrijden, wist hij dat Rachid hem beduvelde had. Hij kon hem wel wurgen.

Siem keek trots naar zijn nieuwe knie- en elleboogbeschermers. Groen fluorescerend.

Mijn pa wordt gek als hij dat ziet, dacht hij.

Siem verheugde zich al op een partijtje bekvechten die avond.

‘Heb je daar je geld aan uitgegeven, Siem?’ zou hij sneren. ‘Je bent zestien, maar je hebt de smaak van een kleuter. Zonde van mijn mooie geld.’

Siem had het warm in de zachte novemberzon. Zijn gezicht was rood en bezweet van de inspanning. Zijn zwarte haar kleefde tegen zijn hoofd. Hij had stevig doorgescheurd om nog op tijd bij Marijke te zijn.

Hij kankerde op zijn moeder, die hem verplicht had een dikke wintertrui over zijn T-shirt aan te trekken. November is al een eind weg, had ze gezegd. Voor je het weet, zit je met een verkoudheid opgezaald.

Met de rug van zijn hand streek hij een paar zweetdruppels uit zijn ogen. De wielrijes rolden nu langzamer.

Hij wierp nog even een snelle blik op zijn horloge. 16.30.

Zou Marijke nog wachten? Vier uur, hadden ze afgesproken.

Siem trok nijdig zijn rugzak op zijn plaats.

Nog het bruggetje over de spoorweg en dan was hij bijna door de Heistraat. Nog hooguit vijf minuten naar het pleintje waar Marijke op hem wachtte.

Hij boog voorover en maakte snelheid om niet stil te vallen op de steile brughelling.

Die brug dateerde nog uit de negentiende eeuw. Ze was door geduldige handen gemetseld met zorgvuldig uitgezochte brokken natuursteen. In 1944 was de brug door verzetslui opgeblazen, maar na de oorlog was ze opnieuw in haar oude vorm hersteld. Al had de natuursteen wel plaats moeten maken voor goedkopere baksteen en beton.

Waar vroeger paarden hun karren moeizaam over de stei-

le helling trokken, reed nu een zeldzame auto over het asfalt. De nauwe straat was overbodig geworden sinds een kilometer verderop een snelle weg met vier rijstroken parallel door de wijk sneed.

Boven op het bruggetje zag Siem nog net hoe de laatste wagon in een bocht verdween. Hij maakte vaart om lekker hard naar beneden te duiken.

Toen zag hij haar. Of beter, zij zag hem. Net toen hij boven was, draaide ze haar hoofd om. Het meisje zat op de brede, betonnen leuning met haar rug naar hem toe, zodat haar benen hoog boven de spoorweg bengelden. Pal in het midden van het bruggetje. Er lag een tekenmap op haar dijen.

Een scheutje adrenaline schoot door zijn lijf toen hij recht in haar ogen keek. Elk ander meisje zou vlug een andere richting uit kijken. Maar zij niet. Ze keek dwars door hem heen.

Siem was zo verrast dat hij niet meer aan zijn skeelers dacht. Hij rolde naar beneden, maar wou terug naar dat meisje.

De wieltjes wisten het niet meer. Vooruit? Stoppen? Terug? Zijn benen kruisten zich. Siem molenwiekte wanhopig om overeind te blijven. De wieltjes rolden ongevraagd verder.

Siem kwam eerst op zijn handpalmen en daarna op zijn kont terecht. Heel even bleef hij als een pop verdwaasd rechtop zitten.

Toen dacht hij weer aan het meisje en keek om. Dat was raar. Hij had verwacht dat ze hem zou uitlachen of in het beste geval zou vragen of hij zich pijn had gedaan. Maar ze zei niks. Haar ogen waren op hem gericht, maar toch leek het als-

of ze naar iets keek dat ver achter hem lag.

Het meisje kwam in beweging. Ze legde haar tekenblok op zij, zwaaide haar benen over de rand en kwam naar hem toe.

Er was iets vreemds aan haar manier van lopen. Het leek alsof ze in een film liep die een fractie te traag werd afgespeeld.

Wat een moordwijf! dacht Siem bewonderend toen ze voor hem stond. Dat zou iets voor Rachid zijn. Zijn vriend was aantrekkelijk. Groot, donker en felle, zwarte ogen in een knap gezicht.

‘Dat komt ervan als er mooie meisjes op de leuning van de brug zitten’, grapte Siem.

Er bewoog geen spiertje in haar gezicht.

Het meisje liet zich op haar knieën zakken en staarde secondenlang naar zijn skeelers. Haar vingertoppen raakten voorzichtig de nog draaiende wieltes aan. Alsof ze konden bijten.

Ze kijkt niet eens naar mij, dacht Siem teleurgesteld. Ze vraagt niet eens of het pijn doet. Alleen mijn skeelers zijn de moeite waard.

‘Nee. Je hoeft je echt geen zorgen te maken!’ zei hij nijdig. ‘Ik heb niks gebroken.’

Maar ze hoorde hem niet eens. Ze hing met haar knappe snoetje over zijn skeelers. Haar lange, donkere haar waaierde over zijn benen. Er verscheen een merkwaardige glimlach op haar gezicht. Alsof ze aan een grapje moest denken dat ze jaren geleden had gehoord.

Ach, zo’n meisje heeft vast een vriend, dacht Siem. Een die een stuk knapper is dan ik.

Siem schaamde zich over de kleine, venijnige puistjes die zijn kop en zijn wangen teisterden. Als een mol die een grasperk om zeep helpt. Al enkele dagen kon hij het niet laten om aan zo'n onding onder zijn neus te krabben. Maar het enige resultaat was dat het puistje nu een grote, vuurrode knoest was geworden.

'Als je mijn skeelers ook eens wilt proberen...' stelde hij voor terwijl hij de klittenbandsluiting openrukte.

Misschien lukte het zo om contact met haar te krijgen.

Ze trok snel haar handen achter haar rug, maar haar ogen bleven op de skeelers gericht.

'Nou, dan niet', zei hij luchtig. 'Hoe heet je eigenlijk?'

'Paulien', zei ze zonder op te kijken.

'Ik heb je hier nog nooit gezien. Woon je in de buurt?'

Ze zweeg.

Siem knikte naar de map die op de leuning lag.

'Lukt de tekening een beetje?'

Ze bleef zwijgen.

Hij voelde zich gekwetst. Ze mocht het figuur van een fotomodel hebben, maar daarom hoefde ze nog niet te doen alsof hij niet bestond.

'Nou... als het zo zit... dan ga ik maar', zei hij met tussenpozen om haar de kans te geven te reageren.

Stom als een vis bleef ze naar zijn skeelers staren.

'Ik heb om halfvijf een afspraak met Marijke', probeerde hij voor de laatste keer. 'Mijn liefje wacht', voegde hij er met nadruk aan toe.

Niks.

Hij keek nog eens op zijn horloge. 16.37.

‘Tenminste, ze *wachtte*’, zei hij zo zielig mogelijk.

Ze richtte zich op, liep terug naar de betonnen leuning, schoof erop en draaide haar benen opnieuw boven de spoorweg.

Even later gleeed haar potlood weer over haar tekenblad. Soms keek ze even naar de grauwe achtergevels en de verkommerde achttertuintjes die de spoorweg insloten, maar meestal bleven haar ogen op de tekening gericht. Het meisje was erin verdiept. Alsof er niks was gebeurd.

Siem staaarde haar besluiteloos aan. Hij kleefde de sluiting van zijn skeelers niet meteen weer dicht. Dat meisje was meters knapper dan Marijke.

Zijn ogen kleedden haar uit. Zijn mond werd droog. In zijn fantasie zat ze naakt op de leuning en hij hing vlak voor haar, zodat hij elke porie, elk lichaamshaartje kon zien. Hij reikte zijn hand uit om haar borst aan te raken. O, Siem zag het zo gebeuren...

Hij knipperde het droombeeld weg.

Nu ja, eigenlijk is ze veel te knap om met mij iets te beginnen, dacht Siem. Hoewel... ze heeft niet gezegd dat ik moet oprotten. Ze heeft zelfs nog geen smerige opmerking over mijn pukkels gemaakt.

Zou hij het nog eens proberen? Zou hij dat durven?

Hij kwam losjes naast haar staan en leunde met zijn ellebogen op de vuilgrijze leuning.

‘Verdomd hoog’, zei hij huiverig. ‘Als je valt, ben je morsdood.’